

Na svět se hrabe nový sport

Ani nevím, kde nastal zlom, a já si ve Strašnicích otevřel školu. Znovu jsem se tedy vrátil do koloběhu ultimátních zápasů, ovšem ne jako zápasník, ale jako trenér. Už se nejednalo o Vale Tudo nebo ultimátní zápasy. Na světlo světa se hrabal úplně nový sport, vycházející z našich základů. Začalo se mu říkat MMA – Mixed Martial Arts, česky smíšená bojová umění. Ano, zkratka, která v sobě skrývá vše a vždy vás může překvapit.

Nový tým Penty se rodil kolem Andrého Reinderse, Bohumila Lungrika, kterého jsem už v mezidobí vedl v pár zápasech, a bratří Trojánků.

V roce 2005 jsme vyjeli na první zápas, který se odehrál v Žilině a André v něm nastoupil proti domácímu Andreji Pagáčovi. Utkali se v rámci galavečera thajského boxu, takže se bojovalo v ringu. Rozhodčí ještě ani neznal pravidla, a když André posadil soupeře na prdel, tak rozhodčí zápas přerušil a začal ho počítat, místo toho, aby situaci nechal volný průběh a čekal, jak se vše vyvrbí. Souboj, ani nevím proč, nakonec skončil remízou.

Za to, že se právě André stal takřka přes noc hvězdou českého MMA, může výjezd do Německa, kde si připsal dvě rychlé výhry na turnaji Free Fight Championship.

V prvním zápase za pár sekund donutil odklepat pákou na ruku domácího borce Markuse Wagnera. Pak za ním pořadatelé přišli, zda by nedal ještě jeden fight, když se při tom prvním vlastně ani nezapotil. Jejich hvězdě Larsu Roochovi totiž nedožel soupeř, a tak hledali náhradu. André to vzal a během dvanácti sekund ho kopem na žebra poslal k zemi. A v tu chvíli se, jak se říká, zrodila hvězda!

Poté jsme s Andrém, Patrikem Doleželem a Honzou Trojánkem vyrazili do švédského Stockholmu na velice dobře obsazený turnaj European Vale Tudo, jehož součástí byla i amatérská MMA challenge.

Tehdy jsme hledali jakoukoli možnost zápasit, a protože toho moc nebylo, šli jsme i do amatérských turnajů, u kterých jsme si vše hradili sami. S odstupem času si říkám, že kdyby ve Švédsku věděli, že už kluci mají za sebou pár profi zápasů, tak by nás tam asi nepustili.

Švédsko nejsou Průhonice, ale po takřka nekonečné cestě autem jsme dorazili na místo. Na chodbě hotelu, kde se vážilo, jsme museli informovat pořadatele, že k zápasu nemůže nastoupit Patrik Doležel, který si při zavírání dveří od auta udělal něco s kolenem. Pech.

Vzápětí jsme zjistili, že hotel, ve kterém bydleli takřka všichni zápasníci, je pro nás moc drahý, takže jsme museli řešit, kde budeme spát.

Naštěstí panovalo ve Švédsku celkem pěkné počasí, takže jsme se rozhodli zajet na příhodné parkoviště a vyspat se v autě, nebo lépe řečeno kolem něj. Neobešlo se to bez drobných problémů, protože místním se moc nelíbilo, že chceme přespávat na ulici, a vyhrožovali nám policií. Takže jsme, jestli si dobře pamatuji, museli minimálně jednou změnit místo. Nakonec jsme zaparkovali u nedalekého hotýlku a tam celou noc přečkali.

Na turnaji jsme brali dvě vítězství. Tedy vlastně jedno, protože Reindersův soupeř podal proti výsledku protest. André ho několikrát udeřil do zátylku, což se nesmí. Komise protest uznala a zápas anulovala. Tím pádem se jediným regulérním vítězem stal Honza Trojáněk.

Ručička tachometru nešla pod 200 km za hodinu

Aby těch komplikací nebylo málo, cestou zpátky jsme si spletli směr a hodnou chvíli jeli místo k jihu na sever. Možná bychom dojeli až k severnímu pólu, kdybych kluky neupozornil, že se mi zdá, že jedeme blbě. Nechtěli mi věřit, a tak jsme pokračovali za dědou Mrázem. Nakonec jsme zastavili u benzínové pumpy, kde se zjistilo, že mám pravdu.

A pak začala stíhací jízda, protože jsme potřebovali stihnout trajekt. André na to šlapal, ručička tachometru v nočním Švédsku snad neklesla pod dvě stě kilometrů za hodinu. Ještě teď se divím, že nás nechytli místní policajti. Nicméně se povedlo a po všech těch útrapách jsme se na trajekt nalodili.

Výlet do Švédska byl zajímavý i tím, že jsem tam poprvé potkal Augusta Walléna, šéftrenéra Shooters MMA. Týmu, který pod svými křídly sdružoval oddíly po celé Evropě a dbal na jejich technický růst.

Tehdy jsem o tom ještě moc nevěděl. Myšlenka navázat s nimi spoluprací přišla v roce 2007 od mého cvičence Pavla Fidera, který mě na ně navedl a následně je mým jménem oslovil.

Okamžitě přišla odpověď, že jsme vítáni. Byl jsem nadšený. V té době jsem neměl kde brát techniky, o nějakém konceptu ani nemluví. Ještě lepší bylo, že šlo přímo o MMA. Žádné brazilské jiu-jitsu pro MMA, jak se teď často používá, nebo thajský box pro MMA, ale MMA!

S Bohoušem Lungrikem jsme odletěli do Stockholmu a během čtyř dnů jsme do sebe dostali tolik informací jako nikdy předtím. Po absolvování kurzu jsme obdrželi instruktorské certifikáty.

Další roky už jsem jezdil do Göteborgu, kde měli Shooters MMA sídlo. Jednou jsem tam jel autobusem s přítelkyní Alenou

Melníkovou, v následujících letech s kluky z Penty. Sem tam se létalo, ale většinou jsme jezdili autem. V gyму jsme většinou spali na tvrdých žíněnkách nebo na velkých lapách, které se v noci často rozjížděly. Prostě žádný komfort, ale po šestihodinových trénincích jsme byli rádi, že si můžeme lehnout.

Na žíněnce s Gustafssonem

Naše spolupráce došla tak daleko, že jsme na sever Evropy jezdili i na sparingy. Pavel Bechtold a Vašek Šamša si to se Švédy rozdávali v MMA, já s nimi grapplil nebo trénoval BJJ. Na žíněnce jsem se střetl i s Alexanderem Gustafssonem. Tenkrát to ještě žádná hvězda nebyla. V UFC měl jeden nebo dva zápasy, takže kdyby nám ho August nepředstavil, ani bychom nevěděli, o koho jde. Nicméně můžu říct, že jsem s ním spároval. Ani jednomu z nás to nic nedalo. Alex mi nasadil páku na nohu a pak si se mnou stoupl. Při jeho výšce 201 centimetrů jsem tam visel hlavou dolů jako blbec a čekal, co bude následovat. Ani nevím, zda jsem to vzdal, nebo vzhůru nohama vydržel až do konce kola. Asi to první.

Vraťme se do roku 2006, kdy začal do Penty docházet Brazilec, držitel černého pásu BJJ Fernando Araujo. André od něj tehdy dostal e-mail, zda nehledáme trenéra, a my souhlasili. Nepamatuji si, jaké podmínky jsem mu nabídl, nic na uživení to ale nebylo.

Díky němu jsem se znovu rozhodl závodit. Upnuté trenky jsem vyměnil za kimono a hned na prvním turnaji, který se konal v Praze, jsem vyhrál WKF Open. Kolem Vánoc mi pak Fernando udělil modrý pásek.

Následujícího roku se však naše cesty rozešly. V Říčanech jsem si otevřel kurz BJJ, o kterém jsem Araujovi neřekl, a ofici-

álně ho dal na stránky. Vůbec jsem netušil, že by v tom mohl být nějaký problém, ale byl.

Ve stejném období odešel i André Reinders a Bohouš Lungrik. Proč se tak stalo, už v paměti nedohledám, a s odstupem času je mi to vlastně buřt. Prostě, stalo se. Lidé přicházejí a odcházejí, je to úplně přirozené i v běžném životě. Někdo to může brát jako tragédii, já se snažím se na to dívat pozitivně. Věci se prostě z nějakého důvodu dějí, a i ty, které vám nejdřív nejsou po chuti, vás můžou posunout dál.

KECY V KLECI

Debaty s tchánem:

Tchán si stěžoval, že víc toho řeknu Peštovi při zápase než jemu za celý den.

„... ti dohodnu zápas,“ povídám.

„Jsi blbej,“ přichází odpověď.

„Teď už fakt nevím, co pro to mám víc udělat.“

Když ženy vládnou:

Dohodnout zápas dá dost práce, zvlášť když to není jen o fighterovi:

„Jo, ten zápas беру, ale potvrdím ti to až zítra. Musím se zeptat přítelkyně, jestli budu mít čas.“

Střípky z oktagonu:

Člověk se musí smířit s tím, že když má na krku visačku s nápisem „Fighter/Team“, přitahuje pozornost.

Divák na Jirku Mamuta Palusku:

„Můžu se s vámi vyfotit?“

„Jasně.“

Divák na mě:

„Kde je tady řada 24, sedačka 5?“

Kam myslíte, že jsem ho poslal?

Když jsem protlačil pánev:

„Při ukázce technik jsem uspal kluka! A to jsem si na něj jenom lehl a protlačil pánev. Buď mé čchi dosáhlo vrcholu, nebo jsem zase přibral.“

Co je MMA:

Tomu neuvěříte! Volá mi můj vlastní otec: „Hele, teď jak byl ten box, ten Conor, to je boxer?“

Já: „Ne. Dělá MMA.“

Otec: „MMA? A co to je?“

Asi si budu muset s rodiči vážně promluvit.

Sociální sítě na tréninku:

„Prý už ze všech těch sociálních sítí blbneme. Nesmysl! Teprve včera jsem poprvé viděl, že dal někdo palec nahoru, místo aby odklepal.“

Nový začátek. Míla zmizel a boj s financemi

Dalo by se říct, že Penta tak trochu začínala od znovu. Dobrá zpráva přišla, když se u nás objevil Polák Dariusz Sack, mistr Evropy a držitel modrého pásu BJJ. Ve Varšavě stál u základů Co-

pacabany, v tuto chvíli asi největší akademie v Polsku, a tak jsem mu hodil laso. Vzal ho a na několik let se stal hlavním trenérem BJJ v Pentě.

Když jsem skončil s Wing Tsunem, převzal jsem tělocvičnu ve Starostrašnické po Mílovi, který po delší rozvaze odešel do trenérského důchodu a záhy se úplně vytratil ze světa bojových sportů. Kam? Těžko říct. Od té doby jsme se neviděli. Zahlédl jsem ho až loni v televizi, kde vystoupil na schůzi ČSSD.

Myslel jsem, že to zvládnou, ale pravda byla jiná. Měl jsem co dělat, abych zaplatil nájem. Hodně mi pomohl kamarád Michal Paul, který občas doplatil i půlku, což tehdy mohlo být klidně patnáct tisíc. Dalo by se říct, že jsem byl na jeho finanční pomoci závislý.

Samozřejmě jsem se snažil, aby se trenérství stalo mou obživou. Potřebovali jsme lidi z ulice, takže jsme polepovali sloupy v Praze klasickými černobílými plakáty a společně s bratry Trojánkovými, kteří si na nich dávali do tlamy, je zvali na tréninky. Lidi chodili, ale pořád jsem v kasičce neměl tolik, abych zaplatil nájem a ještě něco zbylo.

Chodily i holky. Vzpomínám si na jednu, která se dřív věnovala ragby. Už ani nevím, jak jí to šlo, ale každopádně vím určitě, že byla hodně agresivní. A do toho ještě nosila chrániče na prsa. Nedokážete si představit tu bolest, když se po vás s nimi válela.

V té době jsem také začal chodit s Alenou Melníkovou, která si u mě nejdřív zaplatila soukromou lekci a pak jsem ji pozval na rande. Okamžitě se stala důležitým faktorem v mých dalších krocích a na chvíli i dalším sponzorem, protože má finanční situace nebyla kdovíjaká. Spíš na bodě mrazu. Bez ní bych dál Penta gym provozovat nemohl.

I přes složité a rozpačité začátky jsem se nechtěl na tento život vykašlat, bavil mě. Předtím jsem pracoval ve skladu. Věřil jsem, že se můžu živit sportem. Jedinou starostí bylo zaplatit nájem a vydělat nějakou korunu. Jsem skromný, moc nepotřebuji. Muselo tedy dojít k nevyhnutelnému a já musel hledat nové, levnější útočiště.

Díky Kryštofu Šámalovi se mi to podařilo, protože nám dohodl pronájem prostorů na Floře ve Fitness Bravo.

Ještě předtím ale Pentu navštívil jeden světoznámý zápasník! V červnu 2007 jsem našel ve spamech e-mail od jistého Deana Listera. Psal, že by u nás rád udělal seminář. V první chvíli jsem vůbec netušil, o koho se jedná. Musel jsem prošmejdit internet, abych se dozvěděl, že jde o jednoho z nejlepších grapplerů na světě a veterána UFC. Tušil jsem, že by byla pecka dostat ho do tělocvičny, a tak jsme začali vyjednávat.

Na můj vkus a v situaci, v jaké jsem se nacházel, měl dost vysoké finanční požadavky. Pět set eur se mi zdálo moc, i když dnes je to jen polovina toho, o co si takhle velká jména říkají.

Požádal jsem proto Alenu, která vládne angličtinou tak, že ji i vyučuje, aby mu odepsala, že bychom ho rádi přivítali, ale jsme jen malý gym a nemůžeme uspokojit jeho nároky. Odpověděl obratem: „Nevadí, kamarádi, to byla cena pro velký oddíl, vám to dáme za půlku.“

Perfektní! Dohodli jsme se, že ho vyzvednu v hotelu Four Seasons. Když jsem tam dorazil a na recepci se po něm sháněl, řekli mi, že nikdo takový tam ubytovaný není. Nechápal jsem to. Až po drobném nahánění jeden druhého jsem pochopil, že je v Praze tak trochu na zapřenou. Doprovázel totiž své kama-

rády z metalové skupiny Korn, ti zřejmě nechtěli být na hotelu rušeni fanoušky, a tak se všichni zapsali pod falešnými jmény.

Nicméně jsem ho ještě s dalšími dvěma parťáky odvezl metrem do Penty. Celou cestu a pak i seminář jeden z nich znamenával na kameru. Dělal to všude, kde Lister vedl po světě semináře, a z takto nasbíraného materiálu poté vzniklo DVD. Nikdy jsem ho bohužel neviděl, čehož doteď lituji. Nevím, zda se na něj záběry z Penty vůbec dostaly, ale jestli ano, tak to bylo vůbec poprvé, co se o nás dozvěděli i lidé za velkou louží.

Trénink a gayové za zády

Ve Fitness Bravo, kam jsme se přestěhovali, jsme si pronajali malý sklepní prostor, do něhož se slézalo po točitém schodišti, na které se vešel sotva jeden člověk. S odstupem času si vůbec nedokážu představit, jak jsme se do něj mohli vměstnat. Pravdou ale je, že na tréninky nechodily žádné davy.

Nad námi stála posilovna. Ze stěn na nás shlížely fotografie sošných chlapců svlečených do půl těla. Prostě prostor, který má svého ducha.

Vždycky před tréninkem jsme vytahali žíněnky z kumbálu a snesli je dolů. Majitel si stěžoval, že žíněnky ani my moc nevoníme, ale když jsme odcházeli, tak mu zase přišlo líto, že jdeme pryč.

Fitness Bravo se okamžitě ukázalo jako přechodné řešení. Jestliže jsme ze Strašnické potřebovali do něčeho menšího, odtud jsme museli do něčeho většího. Nakonec jsme tam zůstali nějaké dva měsíce.

Naše rozhodnutí možná uspíšila i příhoda, která se stala jednomu z mých zápasníků Petru Švomovi, který už měl za

sebou vítězství ve čtyřkové pyramidě na turnaji Gladiators Free Fight 1.

Chystal se na další zápas, a tak jsme se dohodli, že mu v sobotu podržím lapy. Přišel jsem o něco později a on na mě čekal kousek od vchodu. Zeptal jsem se ho, proč nejde dovnitř. Odpověděl, že je fitko zavřené. Že tam sice někdo je, a dokonce mu i otevřeli, ale hned mezi dveřmi mu začali cpát nějakou viagru nebo co. No jo no, i tohle patří do historie Penty.

V roce 2007 jsme se tedy přestěhovali do Gorazdovy ulice nedaleko Karlova náměstí. Metrově jsme si polepšili, a hlavně jsem věděl, že zvládnu poplatit nájem, a to i bez cizí pomoci. Nešlo o žádný zázrak, ale potřeboval jsem se odrazit ode dna a tohle byl posun.

V hlavě jsem měl po krachu ve Starostrašnické všechno jasně rozdané. Posunout se o krůček dva, a až bude vhodný čas, jít zase o kus dál.

Tělocvičnu jsme vybudovali v suterénu domu, který jsme si pronajali, a začali s tréninky. Kromě MMA a BJJ se tam, v takovém domácím kruhu, vyučovala i jóga, kterou vedla Terežka Pilařová, kamarádka mé přítelkyně. Vytvořili jsme i vyložené ženský oddíl, který vedl David Endrýs. I když neměl dlouhého trvání, šlo zcela určitě o úspěšný projekt. Jednoznačně o tom svědčí to, že po letech chození a rozchodů se Davidovi a jeho bývalé svěřenkyni Míše Svatošové narodil potomek!

Ve stejný rok jsem byl zařazen mezi osmičku nejlepších zápasníků MMA za období 1996–2006! Anketu *Fighters magazine* nakonec vyhrál Michal Hamršmíd.

Jak by mohl vypadat český MMA mutant

Česká MMA scéna, ač velice mladá, měla a má své hvězdy. Není jich moc, ale existují. A mě napadlo ze současné generace hvězd a hvězdiček vytvořit prototyp top zápasníka. Mutanta napříč váhami, který by mohl být schopen zápasit o nejvyšší pocty v jakékoli z prestižních organizací.

Kritéria? Aniž bych chtěl někoho urazit, hledal jsem borce, kteří se narodili v Česku. Upřímně, tím jsem si stavbu trošku zkomplikoval, protože jsem musel z potencionálních uchazečů vyškrtnout takové borce, jakými jsou Eldar Yakuza Rafigaev nebo Makhmud Muradov. Další podmínkou bylo, aby dotyčný zápasník stále aktivně zápasil, a to na profesionální úrovni. Tím jsem musel vypustit spoustu skvělých amatérů i již neaktivní borce.

Abych nebyl na výběr toho nejlepšího úplně sám, požádal jsem o pomoc fanoušky na své facebookové fan stránce. Ti dali dohromady několik jmen, ale to mi nestačilo. Chtěl jsem mít výběr o trochu větší, a tak jsem se podíval na poslední, už ale rok starý český MMA žebříček na Extraround.cz. Vybral jsem z něho kolem dvaceti jmen napříč vahami a začal přemýšlet.

Postoj:

Kdybych měl vybrat jedno jméno, je to určitě Jiří Procházka. Na něho je radost se dívat. Mám rád jeho pohyb, za který dokáže schovat řadu úderů a kopů, zvláště naskočená kolena. Perfektně využívá svoji výšku a rozsah končetin. Jsou tu ale i další, jejichž postoj má top parametry. Například Petr Ondruš, z mladší generace třeba Matuš Juráček.

Wrestling:

Tady neřeknu jedno jméno, ale rovnou dvě. Karlos Vémola a Viktor Pešta. Oba prošli UFC a dovolím si z nich udělat jakýsi mix. Vémola je bývalý zápasník, na němž mě nejvíc baví síla a drive, jakými své soupeře přejíždí. Pešta dokáže skvěle využít soupeřův pohyb dopředu a hodit ho. Oba zdobí i velice kvalitní práce na kleci. Jinak naše scéna nabízí také další zajímavá jména, například bývalé judisty Rudolfa Kříže nebo Jaroslava Pokorného.

Zem:

V Česku asi nejmladší disciplína, ale i tak se zde dají najít velice kvalitní zápasníci. Viděl bych to na mix Patrika Kincila a Miloše Petráška. Oba mám trochu zafixované jako ty, kteří dávají kimury (páka na rameno) na počkání. Skvělý grappler je také Viťa Vávra, ale i další. Všichni jsou schopni ukončit zápas submisí. Dokážou útočit ze zad i svrchu a tyto pozice si pohlídat. V této disciplíně, tedy kontrole top pozice, se mi hodně líbí například Ondřej Skalník. Na zemi je také důležitý takzvaný ground and pound. Abych zde neopakoval ta samá jména jako Vémola nebo Pešta s jeho proslulou „bábou pod kořenem“, našel jsem si svého ground and pound mastera Tomáše Stehlíka.

Co dál by neměl MMA zápasník postrádat?

Tah na branku v podání Karlose Vémoly. X faktor Filipa Macka, u kterého nikdy nevíte, co udělá. Správnému bojovníkovi nesmí chybět ani válečnické srdce. Co takhle Thorovo? Tedy Tomáše Kužely. Zápasník by měl oplývat i dobrou psychikou. To je alfa a omega všeho. Jednoznačně volím samuraje Jirku Procházku a jeho volbou tak uzavírám pomyslný kruh.

Možná jsem na někoho zapomněl, někoho nevyzdvihl tak, jak by si představoval. Sorry, ale každý má možnost si svého mutantu vytvořit sám. Někomu může připadat, že jsem do svého seznamu vybral až příliš kluků z Penta gymu. Nedivte se, znám je nejlíp.

Nicméně i tak mám pocit, že tenhle hybrid by se mohl směle rovnat s těmi nejlepšími. Vždyť jsou v něm kluci se zkušenostmi z UFC, Rizinu, ACB nebo M-1.

Podle jmen a vah, ve kterých vyvolení zápasí, bych svého mutantu viděl někde mezi middleweight a light heavyweight. To znamená mezi 84 kg a 93 kg, tedy žádná musí váha. Ale i v nižších váhových kategoriích máme své hvězdičky, ze kterých bych dokázal sestojit velice zajímavého válečníka. Například Filip Macek, Ondřej Skalník, David Dvořák a David Skřišovský v těch úplně nejnižších vahách. O něco výš to pak může být Vít Vávra, Matěj Kuzník, Michal Hořejší, David Kozma nebo Michal Lebduška.

Dala by se vytvořit i česká mutantní žena. I když popravdě není moc z čeho vybírat, myslím, že by to byla skvělá bojovnice. Jen si to vezměte: postoj Lucie Pudilová, wrestling Simona Soukupová, zem Magdalena Šormová. Hodně vražedná kombinace.

Co na závěr? Co by. Svého Czech MMA mutantu už mám. Teď ho jen vypustit do klece a sledovat, kam až to dotáhne.

Talent nemusíte odhalit hned

Na sportovním poli o nás bylo asi nejvíc slyšet na turnajích v brazilském jiu-jitsu, kde jsme posbírali spoustu medailí. V roce 2008 jsem se stal spolu s Radkem Veřmiřovským a Milanem Pokorným mistrem republiky v grapplingu. Ivan Hromník vyhrál šampionát jižního Německa a turnaj Austria Open.